

Dosarul nr. 2ra-2353/18

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (jud. E. Buzu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, V. Mihaila, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Mariana Pitic
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ursu Lidia,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ursu Lidia împotriva
lui Tomescu Vasile și Silacov Viorica cu privire la recunoașterea dreptului de
proprietate asupra ½ cotă-parte din bunul imobil, partajarea bunului imobil,
recunoașterea nulă a contractului de vânzare-cumpărare și încasarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La data de 01 februarie 2011, Ursu Lidia a înaintat o cerere de chemare în judecată,
concretizată ulterior, împotriva lui Tomescu Vasile privind recunoașterea proprietății
comune în devălmășie, determinarea cotei-părți, aprecierea modului de folosință,
înlăturarea piedicilor în folosirea spațiului locativ, anularea contractului de vânzare-
cumpărare, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că a locuit cu pârâtul Tomescu Vasile
20 de ani, însă căsătoria lor nu a fost înregistrată. Cu toate acestea, au făcut nuntă și
s-au cununat în biserică.

A indicat reclamanta că pe parcursul vieții în comun au construit o casă de locuit
în or. Orhei și au agonisit și altă avere în comun. Casa de locuit a fost construită din
veniturile lor comune, de pe banii câștigați la nuntă și salariu.

Reclamanta a participat de rând cu pârâtul la toate lucrările de construcție a casei,
începând cu piatra din temelie până la lucrările de finisare. La începutul vieții în
comun, lucrurile mergeau bine, însă pe parcurs relațiile cu pârâtul s-au înrăutățit
considerabil.

Din motiv că pârâtul făcea abuz de alcool și avea un comportament agresiv față de
reclamantă în luna septembrie 2010, aceasta a plecat din casa lor comună, iar pârâtul
schimbând lacătul de la ușile de intrare, i-a interzis accesul acesteia în gospodărie.

La solicitarea reclamantei de a partaja benevol averea comună, pârâtul a refuzat.

A solicitat Ursu Lidia recunoașterea proprietății comune în devălmășie,
determinarea cotei-părți, aprecierea modului de folosință, înlăturarea piedicilor în

folosirea spațiului locativ, anularea contractului de vânzare-cumpărare și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 29 mai 2013 a Judecătoriei Orhei, acțiunea înaintată de Ursu Lidia a fost admisă integral precum a fost formulată.

Prin decizia din 16 decembrie 2013 a Curții de Apel Chișinău a fost casată hotărârea Judecătoriei Orhei din 29 mai 2013 și a fost remisă cauza la rejudecare în aceeași instanță.

La data de 09 iunie 2014, Ursu Lidia a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, indicând că, cu toate că ea deține cotă-parte din bunul imobil sus-indicat, pârâtul Tomescu Vasile prin contractul de vânzare-cumpărare din 09 august 2011 a înstrăinat întregul bun pârâtei Silacov Viorica, inclusiv și cota-parte a reclamantei.

Prin acest act juridic i-a fost încălcat dreptul ei de preemțiune, prevăzut expres de lege.

Reclamanta a insistat asupra faptului că contractul de vânzare-cumpărare din 09 august 2011 este nul, deoarece pârâtul Tomescu Vasile la perfectarea actului juridic a indus în eroare notarul, fără a-l informa despre existența prezentului litigiu. Mai mult decât atât, pârâtul i-a vândut bunul imobil Silacov Vioricăi, care este nepoata acestuia.

Reclamanta a solicitat constatarea faptului că casa de locuit cu construcțiile accesorii din or. Orhei, str. Inculeț, 2/3, amplasată pe sectorul de teren cu suprafața de 0,0592 ha, este un bun imobil dobândit de reclamantă și pârât în timpul relației de concubinaj, și este proprietatea lor comună pe cote-părți; recunoașterea după reclamantă a dreptului la $\frac{1}{2}$ cotă-parte din imobilul sus indicat; partajarea imobilului situat în or. Orhei, atribuindu-i reclamantei în natură partea 2, stabilită conform raportului de expertiză nr. 141 din 29.01.2013, iar lui Tomescu Vasile partea 1; recunoașterea nulă a contractului de vânzare-cumpărare încheiat dintre Tomescu Vasile și Silacov Viorica, autentificat de notarul Iulia Lencuță la 09 august 2011.

Prin hotărârea din din 10 februarie 2016 a Judecătoriei Orhei, cererea de chemare în judecată depusă de către Ursu Lidia a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 05 aprilie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă cererea de apel depusă de Ursu Lidia și a fost menținută hotărârea din 10 februarie 2016 a Judecătoriei Orhei.

Prin decizia din 21 februarie 2018 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de Ursu Lidia; s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ursu Lidia către Tomescu Vasile și Silacov Viorica cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate asupra $\frac{1}{2}$ cotă-parte din bunul imobil, partajarea bunului imobil, recunoașterea nulă a contractului de vânzare-cumpărare și încasarea cheltuielilor de judecată și a fost remisă cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă cererea de apel depusă de Ursu Lidia și a fost menținută hotărârea din 10 februarie 2016 a Judecătoriei Orhei.

La 28 august 2018, Ursu Lidia a declarat recurs împotriva deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri noi de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța nu a aplicat corect legislația și a apreciat arbitrar probele prezentate.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 30 mai 2018, iar Ursu Lidia a declarat recurs la 28 august 2018.

Materialele cauzei atestă că decizia contestată a fost expediată participanților la proces la 03 iulie 2018, conform scrisorii de însoțire (f.d. 120), însă la materialele cauzei lipsește dovada de recepționare a acesteia de către participanții la proces. Astfel, recursul declarat la 28 august 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ursu Lidia, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ursu Lidia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ursu Lidia.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ursu Lidia împotriva deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Galina Stratulat